

Вечірка брехунів

КУПИТИ

Про книгу

Софі Метьюз планувала розкішно відсвяткувати свої "солодкі 16": вишуканий маєток у самому серці тexasького Гілл-Кантрі, безліч гостей, триярусний торт, диджей, танцювальний майданчик на терасі. Та ідилія тривала недовго: щойно Софі задмухала свічки й загадала бажання, з балкона падає тіло. Нещасний випадок чи холоднокривне вбивство? Кожен із запрошених має таємниці, а в маєтку, подекують, водяться привиди. Чи вистачить цього, щоб вечірка стала ще більш вбивчою?

Пізніше
Вечір того дня

Цей будинок завжди належав Матері.

Вікторіанська будівля у стилі королеви Анни була збудована на найвищій скелі округу Комал, штат Техас, Вільгельмом Фогелем наприкінці дев'ятнадцятого століття. Вільгельм закохався в юну Аду Мюлер — дебютантку, відому тим, що відшивала залицяльників попри їхні подарунки, вірші та всілякі спроби здобути її прихильність. Вона бажала замок. Тому Вільгельм — успішний бізнесмен і вправний різьбяр по каменю — рушив до техаського Гілл-Кантрі, як це колись робили чимало німецьких іммігрантів. Там він придбав землю й запросив архітектора з Нью-Йорка. Коли проєкт було за-вершено, розпочалося будівництво: вапняк добували поблизу, а вітражі та столярні вироби ручної роботи доставляли з Європи. Нарешті Вільгельм власноруч посадив тюльпани — улюблені квіти Ади — вздовж садових доріжок. І тоді покликав кохану до себе. Кілька місяців по тому, прибувши до США, Ада побачила крізь вікно карети будинок високо на скелі — з асиметричним фасадом, башточками, мансардними вікнами та двоповерховою верандою, що височів під безмежним техаським небом. Жінка була задоволена.

Ранчери, що мешкали в тіні маєтку, часто бачили місіс Фогель — високу й худорляву, з блідою шкірою та світлим волоссям: вона могла розчісувати свої кучері біля вікна на верхньому поверсі, доглядати за делікатними квітами жовтих, кремових і рожевих кольорів, що росли навколо, або прогулюватися садом із візочком. Інколи стояла на балконі, підставивши обличчя вітру на заході сонця.

Та невдовзі після завершення будівництва Ада померла. Її смерть — окрема історія. Казали, що вона випала з балкона — начебто це був нещасний випадок. Однак дехто сумнівався у цій версії й пошепки натякав — за зачиненими дверима, не у пристойних компаніях, — що Аду не варто було хоронити на освяченій землі.

Коли ж Вільгельм покинув маєток і вікна розбилися, будинок почав розсипатися, а місто внизу розросталося — наче просо й дике жито — історії набули нових барв.

Казали, що в цьому будинку водяться привиди.

Понад століття він стояв пустою. Аж раптом у 2010 році його придбала молода пара. Мешканцям міста дуже хотілося зазирнути всередину.

Вони спостерігали знизу за ремонтними роботами. Спершу нові власники відновили екстер'єр: вичистили вапнякову цеглу, вставили вітражі, відреставрували оздоблення й пофарбували в яскравий сливовий колір. Викопали підвал і винний погріб. Згодом подружжя знесло стіни всередині, замінило підлогу і підняло стелю. Вузькі дверні коробки та віконні рами відправили на смітник — разом із меблями на лапах та поцілими вікторіанськими гобеленами. Всередині все стало білим і блискучим: мрамур Calacatta із золотими прожилками, сучасні люстри, схожі на мильні бульбашки.

Найдивнішим було те, що всю задню стіну замінили склом — ніби виставивши дім на огляд. Місто спостерігало за кожною зміною. Навіть балкон уздовж третього поверху, над пейзажним басейном, зробили зі скла.

Будівля нагадувала око без повік. Ляльковий будинок у натуральну величину.

Сьогоднішній вечір можна вважати його відкриттям. Металеві ворота — відчинені. Двері — відімкнені. Містян нарешті запросили всередину.

Будинок гуде, наче вулик.

Вечірка помпезна як на «солодкі шістнадцять»: триярусний торт, диджей, танцювальний майданчик на терасі з блакитного каменю. Чоловіки взяли в оренду смокінги й начистили черевики; жінки начесали волосся і придбали сукні Badgley Mischka та Halston у магазині Norstrom, що в торговельному центрі La Cantera.

О восьмій вечора всі збираються разом, щоб заспівати «З днем народження». Світло гасне. Шістнадцять свічок віддзеркалюються у скляній стіні. Іменинниця загадує бажання, задуває свічки — і на мить гостей огортає темрява. Вони бачать далеко внизу вогники своїх будинків — місто відкривається перед ними так само, як перед господарями. На кілька секунд вони почуваються причетними до цього будинку. Але він їм не належить. Нікому з них.

Він належить Матері.

Світло спалахує знову, починають розрізати торт. Темні вікна перетворюються на дзеркала: гості відображаються в них. Вулиць більше не видно.

Та раптом повітря пронизує крик.

Він триває достатньо довго, щоб тіло дісталось землі. А потім лунає жахливий удар.

Звук, який цей будинок уже чув раніше, відлунює від його стін.

Рекомендована література

Гість на Різдво

ОРЗ. Руководство для
здравомыслящих
родителей

Без фільтрів.
Інсайдерська історія
Instagram

Магія Різдва

Розгадка геніальності.
Як працює інженерія
ідей

Де, що і коли?

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ